

Една жена имала две дъщери — едната доведена, другата заварена. Своята дъщеря обичала много, а заварената да би могла въ капка вода би я удавила. Все ѝ се карала и я биела.

Една вечеръ машехата изпратила заварената си дъщеря да налѣе вода на самодивската чешма, която била вънъ отъ село.

Тръгнало клетото девойче само-самичко съ стомна въ ржка. Като стигнало на чешмата, видѣло единадесетъ мъже и една жена, насѣдали подъ столовата дърво. Между мъжетъ имало и стари, и млади, и низки, и високи, а единъ отъ тѣхъ билъ много дребенъ. Жената изглеждала стара и навжсена. Тя била баба Марта, а мъжетъ били единадесетъ месеца. Най-дребничкиятъ билъ малъкъ Сѣчко.

Девойчето, щомъ ги видѣло, престашило се и рекло:

— Добъръ вечеръ, чичовци! Добъръ вечеръ, бабо! Какъ сте? Живо здраво ли сте?

— Далъ ти Богъ добро, момиченце! — отговорили месецитъ. — Живи и здрави сме.

— Ами ти какъ си, девойче? — попиталъ я Януарий. — Що щешъ тука за вода, ни въ туй време, ни въ онуй. Не те ли е страхъ?